OSB-İMES İŞÇİ BÜLTENİ

"İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!"

İşçi Bülteni Özel Sayı No: 130 **Eylül 2006 * Fiyatı: 25 YKr**

İnsanca bir yaşam ve özgür bir gelecek için Sınıfa karşı sınıf kurultayına!

Yıkılsın bu köhne düzen, biz başka bir alem isteriz!

İşçi ve emekçiler olarak tüm dünyada kol gezen açlık, yoksulluk, sefalet son bulsun istiyoruz. Çocuklar hastalıktan ölmesin, sokak başlarında kadınlar bedenlerini satmasın istiyoruz. Kölece çalışma koşulları, her türden eşitsizlik ve baskı ortadan kalksın, emeğimizin karşılığı ödensin istiyoruz. Bir avuç kan emicinin çıkarları uğruna sürdürdüğü savaş, işgal ve katliamlar yeryüzünden silinsin, halklar barış içinde, kardeşçe bir arada yaşasın istiyoruz. Kısacası, hakkımız olan insanca bir yaşam, özgür bir gelecek istiyoruz.

Peki, bunlar gerçekleşmesi imkansız istekler midir? Bu isteklerimize nasıl ulaşırız?

Bir avuç asalak sermayedar iktidar dizginlerini elinde tuttuğu sürece evet, insanca bir yaşam bizim için bir hayaldir. Çünkü; yaşanan acıların, her türlü kötülüğün, yozlaşma ve çürümenin, sefaletin ve eşitsizliğin gerisinde kan emici sermaye iktidarı var. Çünkü; sermaye, sömürü ve talan olmadan kârını büyütemez; sömürü düzeni baskı ve gericilik, savaş ve saldırganlık olmadan ayakta kalamaz. Çünkü; kapitalizm sömürü, savaş ve yıkım demektir.

Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır!

Başka bir dünya, insanca bir yaşam ve özgür bir gelecek elbette mümkündür. Bunu mümkün kılan, işçi sınıfının üretimden gelen gücüdür. Bunun tek yolu ise, işçi sınıfı iktidarı için dişe diş bir mücadeledir.

İşçi sınıfı olarak sömürü düzeni altında yaşamaktan hiçbir çıkarımız yok. Tüm zenginliklerin kaynağı emeğimizdir. Biz dursak hayat durur. Biz ayağa kalkarsak yer yerinden oynar. İstersek asalak sermayenin saldırılarını püskürtebilir, bir sınıf olarak tüm haklarımızı kazanabiliriz. İstersek, sömürüyü yeryüzünden, sömürücüleri başımızdan defedebiliriz. Bu güce, bu deneyime sahibiz. Her gün yeni katılanlarla saflarımız daha da kalabalıklaşıyor. Bizim gücümüzü bilen asalaklar, bizden ölesiye korkuyorlar. Bu yüzden gücümüzü dağıtmak, birliğimizi bozmak, bilincimizi bulandırmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.

Zaten bizim en büyük zayıflığımız da budur. Sınıf gücümüzün yeterince farkında değiliz. Yeterince örgütlü değiliz. Sınıf çıkarlarımıza uygun hareket etmiyoruz. Kendi sınıf davamız etrafında kenetlenip

sömürücü asalakların karşısına bir sınıf olarak dikilemiyoruz. Sonuçta, bu zaaflarımızın bedelini ağır biçimde ödüyoruz.

Kardeşler!

İnsanca yaşamak istiyorsak, ölü toprağını üstümüzden atıp suskunluğa, kanıksamışlığa ve dağınıklığa bir son vermek zorundayız. Bizi biz sınıf yapan değerlere dört elle sarılmalı, asalakların emeğimiz üzerinde tepinmesine artık izin vermemeliyiz. Kurtuluşumuz için fabrika fabrika örgütlenip artık ayağa kalkmalıyız.

Şimdi "Sınıfa Karşı Sınıf!" şiarıyla, seferber olma zamanıdır!

Sınıf bilinçli işçiler olarak, tüm zorluklara inat ısrarla, sebatla ve sınıfın haklı davasına duyulan inançla saflarımızdaki suskunluğu, dağınıklığı ve kanıksamışlığı bozmaya çalışıyoruz. Bu amaçla bir yılı aşkın bir süredir bir kurultay çalışması örgütlüyoruz. İstanbul'un 6 sanayi bölgesinde düzenlediğimiz yerel kurultayların ardından, şimdi de İstanbul İşçi Kurultayı'nı örgütlemeye hazırlanıyoruz.

İstanbul İşçi Kurultayı, mücadelemizin ve örgütlenmemizin önündeki engelleri ve çözüm yollarını tartışmak için toplanıyor.

İstanbul İşçi Kurultayı, sesimize ses, gücümüze güç katmak için toplanıyor.

İstanbul İşçi Kurultayı, sınıfımızın tarihsel misyonunu belleklere yeniden kazımak için toplanıyor.

İstanbul İşçi Kurultayı, asalak sömürücülere karşı öfkemizi kuşanmak, inancımızı bilemek, birliğimizi sağlamak için toplanıyor.

Şimdi artık gücümüzü birleştirmenin, umudu ellerimizle büyütmenin zamanıdır. Kölece çalışıp sefalet içinde yaşamaya son vermek için, bu onurlu kavgada yerimizi alalım. 12 Kasım'da toplanacak olan kurultaya katılalım, işyerlerimizden katılımı örgütleyelim.

Bir zincir kaybedenler bir dünya kazanacak!

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

İstanbul İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi

Sınıf hareketinin durumu ve 12 Kasım'da gerçekleşecek İstanbul İşçi kurultayı hakkında Alemdağ'dan bir metal işçisi ile konuştuk...

"Kurultay bir çatıdır!"

Bülten: *İşçilerin bugünkü tablosu hakkında ne düşünüyorsun?*

- Bugün işçilerde derin bir güvensizlik var. Bu, işsizlik korkusuyla birleştiğinde daha da derinleşiyor. Her fabrikada emeğin ne kadar önemli olduğunu bilen, fakat hareket edemeyen insanlar var. İşçiler olarak gerçek gücümüzün farkında değiliz aslında. Geçmişte birçok şey başarmışız, şimdi hiçbirini hatırlamıyoruz, yeni girişimlerde de bulunmuyoruz.

Bülten: *Bu tabloyu değiştirmek için neler yapılabilir sence?*

-İlk önce işçiler olarak kendimize ve arkadaşlarımıza güvenimizi tazelememiz, bir araya gelmemiz gerekiyor. Bir hareketi başlatabilmek için ilk önce sabır gerekiyor. Bir kişiyiz, üç kişiyiz diye düşünmemeli, çoğunluğu oluşturana kadar sabırla, inatla mücadele etmeliyiz. İlk adımı attığımızda arkası mutlaka gelecektir. Çevremizde birlikte hareket edebileceğimiz insanları bulmalı, fikir alışverişinde bulunarak, gerektiğinde kayıpları da göze alarak hareket etmeliyiz.

Dediğim gibi riskleri de göze almak lazım. Kazanmanın yarısı da riske girmektir. Bu dönemde bedel ödemeyi göze almadan bir şey kazanamayacağımız fazlasıyla açık. Biz mücadele ediyoruz, etmeliyiz. Belki defalarca yenileceğiz. Ama en sonunda kazanan biz olacağız. Önemli olan birlik olup hedefe yönelmek. Kaybetmeden kazanmak olmaz.

Bülten: *İstanbul'un 6 ayrı sanayi bölgesinde kurulan yerel işçi platformları, bir süredir yürüttükleri çalışmanın sonucunda 12 Kasım'da İstanbul İşçi Kurultayı'nı toplayacaklar. Bu kurultay hakkında ne düşünüyorsun?*

-Tartışmaya açık, bilinçlenmeye uygun bir etkinlik olacağına inanıyorum. Kurultay bir çatıdır aslında. En zayıf halka ile en güçlü halkanın birleşmesini sağlayacak bir merkezdir. Bir birleşme noktasıdır.

Kurultay sonrası için konulacak çerçevenin de en az kurultayın kendisi kadar önemli olduğunu düşünüyorum. Orada çözüm için bir alternatif çıkacak, bir yol gösterilecek. Hedefimizin ne kadar büyük olduğunu göreceğiz.

Orada gerçek gücümüzü gördükten sonra bir kez daha hedefimize yürüyeceğiz. Çizeceğimiz yolda bütün işçilerin yaşadıkları sorunlar karşısında örgütlenmesi için yoğun bir çaba sarf edeceğiz. Bu emeğimizin karşılığını almak için gereken her şeyi yapacağız. Neyi nasıl yapacağımızı bilerek yapacağız.

Bölge işçilerinin mücadele mevzisi OSİM-DER yeni döneme hazırlanıyor...

OSİM-DER 2. Olağan Genel Kurulu'nda buluşalım!

Tüm dünyada olduğu gibi, ülkemizde de işçi sınıfı oldukça yoğun ve kapsamlı saldırılarla karşı karşıya. Uzun yılların mücadeleleri sonucu elde edilen kazanımlar, sermaye sınıfı tarafından birer birer gasp ediliyor. Kıdem tazminatı, emeklilik, sigorta, iş güvencesi gibi en temel haklarımız, artık birer ayrıcalık haline geliyor. Tüm bunlarla birlikte en önemlisi de örgütlenme hakkımız yasal ve fiili bir dizi engelle yok sayılıyor.

50 binin üzerinde işçinin çalıştığı bölgemizde de tüm bu sorunlar aynı kapsamda yaşanıyor. İMES'te, Önaysan'da, Tefaş'ta, G-U'da, Uno'da, Ünsa'da hep benzer sorunlarla boğuşuyoruz. Kiminde sigorta sorunu öne çıkıyor, kiminde iş kazaları, kiminde ücretler. Ama hemen hepsinde patronlar kazanıyor, biz işçiler kaybediyoruz.

İşte 3 yıl öncesinde bu gidişe "Dur!" diyebilmek, bölge işçi sınıfının örgütlü gücünü harekete geçirebilmek için yola çıktık. Derneğimizin kuruluş öncesi sürecinde ve ilk altı aylık döneminde olduğu gibi, 1. Genel Kurul'umuzun ardından geçen yaklaşık 2 yıllık süre boyunca, tüm çabamız bu hedefe yönelikti. Yürüttüğümüz tüm çalışmalarda derneğimizin bölge işçi sınıfı için önemli bir mücadele mevzisi olduğu bilinci ile hareket ettik. Zira 50 binin üzerinde işçinin çalıştığı bu koca sanayi havzasında işçiler olarak sınırlı bir dizi sendikal örgütlülüğü saymazsak tamamen örgütsüz durumdaydık. Dernek olarak bu tabloyu değiştirmek, bölge işçilerinin sesi, soluğu olmak, örgütlülüğünü geliştirmek gibi bir sorumluluğumuz vardı.

İki yıl boyunca bu çerçevede bir dizi çalışma yürüttük. Çeşitli sosyal-kültürel etkinlikler, paneller, seminerler, toplantılar, eylemler örgütledik. İşyerlerinde yaşanan sorunlar karşısında bölge işçilerinin temsilcisi olarak taraf olduk. Hem hukuki yollardan, hem de fiili mücadele çizgisi ekseninde işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin bölgemizden doğru bir parçası olduk. Star Çuval'da, Coca-Cola'da, Sinter Metal'de, Serna-Seral'de, G-U'da, Autoliv'de ve daha birçok işletmede emek mücadelesi veren sınıf kardeşlerimizin arasında ve yanındaydık. Sendikalaşmak isteyen işçilere tüm olanaklarımızla destek olduk. Geçtiğimiz Aralık ayında gerçekleştirilen Ümraniye İşçi Kurultayı ile bölgenin öncü işçilerini bir araya getirmeye, gücümüz yettiğince bölge işçilerinin örgütlenme ve mücadele sorunlarını tartışmaya çalıştık. İMES'te, kadın işçiler arasında, metal işçileri arasında oluşturduğumuz komisyonlarla yaşanan bir dizi hak gaspına karşı çeşitli kampanyalar örgütledik. 8 Mart, 1 Mayıs gibi işçi sınıfının tarihsel mücadelesini ifade eden günleri hak ettiği gibi karşılamaya çalıştık.

Şimdi geçen iki yılın ardından bölge işçi sınıfının mücadelesini bir adım daha sıçratabilmek için Derneğimizin 2. Olağan Genel Kurulu'na hazırlanıyoruz. Kimi derneklerin hukuki bir zorunluluk gereği yaptıkları genel kurulların aksine, biz genel kurulumuzda geçirdiğimiz 2 yıllık süreci bölge işçileri ile birlikte değerlendirmeyi, bu çerçevede önümüze yeni hedefler koymayı planlıyoruz. Bugüne kadar yaptığımız gibi orada da atacağımız tüm adımları hep birlikte atmak istiyoruz. Bölgede işçi sınıfının tek kurumu olarak sorumluluğumuz bunu gerektiriyor. Bölge işçi sınıfını örgütleme iddiamız bunu gerektiriyor. İşçi sınıfının kurtuluşuna olan inancımız bunu gerektiriyor.

3 yıl öncesinde çok sınırlı sayıda insanla ve çok sınırlı olanaklarla başladığımız mücadelemizde tüm sınırlılığına rağmen bugün geldiğimiz aşama bize doğru yolda olduğumuzu gösteriyor. Şimdi önümüzde yeni bir dönem var. Bölge işçilerinin örgütlülüğünü güçlendirecek bu yeni döneme ilk adımı atacağımız 2. Olağan Genel Kurul'umuza tüm bölge işçilerini etkin bir şekilde katılmaya, mücadele deneyimlerini paylaşmaya, güçlerini birleştirmeye çağırıyoruz.

Güçlerimizi birleştirdiğimiz, örgütlülüklerimizi güçlendirdiğimiz sürece kazanan biz olacağız. Kazanan işçi sınıfı olacak.

Tarih : 29/10/2006

Saat : 12:00

Yer : OSB-İMES İşçileri Derneği

Adres : Y.Dudullu Mah. Kerem Sok. No: 5/3 (MODOKO Camii arkası) ÜMRANİYE

Parçalı tepkiler çözüm değil...

Türksa işçisi, insanca bir yaşam için tek yumruk olmalı!

Hangi fabrika ya da sanayi bölgesi olursa olsun patronlar sürekli olarak tek bilek olmuş bir şekilde biz işçilere saldırıyorlar. Elimizde kalan son hak kırıntılarını da gasp etmeye çalışıyorlar. Herhangi bir fabrikada işçiler tepkilerini dile getirseler bu tepkiyi boğmak için bölgedeki tüm patronlar ortak bir şekilde harekete geçiyorlar.

Oysa biz işçiler çoğu zaman bireysel kurtuluşun peşinde koşuyoruz. Patronun gözüne girerek koşullarımızı düzeltebileceğimizi sanıyoruz, ya da en iyisinden tek tek patronların karşısına çıkıyor, haklarımızı talep ediyoruz. Ama her defasında bizi dağınık ve güçsüz gören patronlar saldırılarına durmadan devam ediyorlar.

İşte Türksa'da da bu çark aynı şekilde işliyor. İşçilerin tepki göstermediğini gördükçe patron her geçen gün daha fazla sırtımıza biniyor. Ne iş güvenliğimiz var, ne de herhangi bir sosyal hakkımız. Üç kuruşluk ücretlerimizi bile en son ne zaman tam olarak ve zamanında aldığımızı hatırlamıyoruz.

Birçoğumuz bu koşullardan bunalmış durumdayız. Çareyi yeni bir iş bulmakta, ya da patrona yaranmaya çalışmakta görüyoruz. Ama bunların kar etmediğini de her defasında daha iyi görüyoruz.

Özellikle ücretler konusunda tepkimiz çok fazla. Daha geçtiğimiz günlerde 3 arkadaşımız bu duruma tepki göstererek işten çıktı. Ama tepkilerimiz hep bölük pörçük ve dağınık. Bir bölümde tepki gösteriyor, iş bırakıyoruz, diğer bölümlerdeki işçi arkadaşlarımızın haberi dahi olmuyor. Patronun iki lafına kanıyor iş başı yapıyoruz, hemen arkasından diğer bölümlerde iş bırakmalar yaşanıyor. Bu tepkilerimiz parça parça kaldığı için de patron çok çabuk sindirebiliyor. Oysa bir düşünelim, bugüne kadar verdiğimiz tepkileri tüm fabrikadaki işçiler olarak hep birlikte verseydik böyle olur muydu? Bizi tek yumruk olarak karşısında gören patron bu kadar pervasız saldırabilir miydi? Elbette ki hayır. Onların bugün bu kadar azgınca saldırmalarının arkasında bizim dağınıklığımız ve örgütsüzlüğümüz var.

Bu koşulları değiştirecek tek güç bizim elimizde. Ne susarak ne de tekil tepkiler vererek sonuç alamayız. Eğer kazanmak ve haklarımızı almak istiyorsak tek yapmamız gereken birleşmek, tek yumruk olarak patronun karşısına dikilmektir. Unutmayalım ki örgütlü işçiler yenilmezdir. Yeter ki bir araya gelebilelim ve birbirimize güvenelim.

G-U'da yetki süreci devam ediyor...

Birliğimizi pekiştirelim, Örgütlülüğümüzü güçlendirelim!

İnsanlık dışı çalışma ve yaşam koşullarından bunalan G-U işçileri geçtiğimiz Mart ayında bu koşullara "Artık yeter!" demiş, sendikal örgütlenme yolunu tutmuşlardı. Örgütlenme sürecini öğrenen patronun tüm saldırıları ise bu süre zarfında kâr etmedi. İşten atmalar ve baskılar karşısında G-U işçileri pes etmediler. Baskıyla istediğini elde edemeyen patron, son süreçte bir yandan yasal süreci uzatarak işçileri umutsuz bir bekleyişe sokmaya, bir yandan da verdiği ufak tefek rüşvetlerle işçilerin sendikal örgütlülüğe duyduğu özlemi yok etmeye çalışıyordu.

Hiç kuşkusuz ki bu iki yöntem de patronun sendikal örgütlenmeyi dağıtma planının bir parçasıydı. Sendikanın da mahkeme sürecine indirgediği mücadele hattını fırsat bilerek bu süreci mümkün olduğu kadar uzatmaya, böylece işçileri sendikal örgütlenmeden uzaklaştırmaya çalıştı. İstifalar yaşanmamış olsa da bu süreçten patronun kısmi bir başarı elde ettiğini söyleyebiliriz. Zira bu süreçte yapılması gereken, gerçekleştirilecek çeşitli etkinlik ve çalışmalarla işçilerin birliğini pekiştirmek ve bilincini geliştirmek iken, yaşanan edilgen sürecin sendikal örgütlülüğün ilerleyen aşamalarında çeşitli sıkıntılara yol açabilme riski bulunuyor.

İkinci yöntem ise bir takım rüşvetlerle işçilerin gözünde sendikayı gereksizleştirmekti. Önce bugüne kadar dikkate alınmayan işçilerin dertlerinin dinleneceği söylendi. İşçilerin aldığı ücreti bir nebze de olsa arttıran ama asıl olarak işçileri birbiri ile rekabete sürüklemeyi amaçlayan prim oyunu başladı. Bu dönemde istediğini elde edemeyen patron sendikanın yetkisine itiraz etmesine rağmen işçilere kendi aralarında temsilci seçtirerek ve bayram parası, kömür parası gibi çeşitli hakları vereceğini söyleyerek aslında işçilere "Sendikalı olmanıza gerek yok. Ben zaten istediğiniz hakları veriyorum!" demeye çalışıyordu. Ama bu oyun tutmadı. Çünkü G-U işçileri tüm bu hakları aslında patronun vermediğini, kendi örgütlenme çalışmaları sayesinde kazandıklarını çok iyi biliyorlar. Zira yıllar boyunca her türlü hakkı gasp eden, işçilere insan muamelesi yapmayan G-U patronunun bir anda işçileri böylesine düşünmesinin başka hiçbir gerekçesi olamazdı. G-U patronu bu yöntemle işçisinin gerçek gücünü görmesini sağlayarak aslında kendi kendisini vurmuş oldu.

Tüm zorluklara ve geçen zamana rağmen G-U işçileri artık örgütlülüğün anlamını kavramış durumdalar. Ancak şimdi G-U işçisinin önünde belki de bugünkünden daha zorlu bir süreç duruyor. Yasal sürecin tamamen tükenmesinin ardından birkaç ay içinde sendika ile patron toplu sözleşme masasına oturacaklar. İşte orada bugün farkına vardığımız örgütlü gücümüzü patrona da göstermemiz gerekecektir. Bu güç ona hissettirilemediği oranda sözleşme sürecini tıkamak, işçilerin umutlarını kırmak için elinden geleni yapacağına kuşku duymamak gerekir. Tepki duyulan tüm uygulamaları boşa düşürecek, talep edilen tüm hakların kazanılmasını sağlayacak olan, eski-yeni vb. hiçbir ayrım gözetmeksizin tüm G-U işçilerinin bir kez daha tek bir yumruk halinde hareket edebilmesidir. Unutmayalım ki kendi geleceğimiz kendi ellerimizde yükselmektedir.

İmes'in gerçek cehennemi...

Dökümhaneler

"Sömürü cehennemi" deyimini genelde çalışma koşulları ağır olan, düşük ücretlerle işçilerini çalıştıran ve bizleri sürekli baskı altında tutan atölye veya fabrikaları ifade ederken kullanırız. Dökümhaneler ise bu cehennemin içinde ayrı bir cehennem gibidir. Binlerce dereceyle eritilmiş madenler, potadan kalıplara dökülürken döküm işçisi cehennemi yakından hisseder.

Belki döküm işçileri İMES'te diğer işyerlerinde çalışan işçi arkadaşlarından biraz daha fazla ücret alıyorlar. Ama nasıl ve hangi koşullarda?

Bu ücreti alabilmek için bizden iki kat daha fazla ömürlerinden veriyorlar. Döküm işçileriyle konuştuğumuzda hiçbiri döküm işinde çalışmak istemiyor. Ücretleri görece yüksek olmasa hemen işi bırakacaklar. Ama geçim sıkıntısı bu ömür yiyen cehennemde kalmalarını zorunlu kılıyor.

Döküm işçilerinin yaşadığı sorunların başında ağır çalışma koşulları ve işçi sağlığı için zorunlu olup da alınmayan tedbirler geliyor. Akciğer ve solunum yolu hastalıklarına neden olan zehirli gaz çıkışları, yavaş yavaş işçilerin sağlığını bozuyor. Kalıp yaparken kurutma amaçlı kullanılan karbondioksit gazı, uzun süre solunduğunda ciddi fiziki tahribatlara yol açabiliyor. Kalıp yapımında kullanılan kum, göze kaçtığında ciddi acı verdiği gibi, geçici görme bozukluğuna yol açıyor.

Bunlar, döküm işçileriyle görüştüğümüzde öne çıkan öncelikli sağlık sorunlarıydı. Uzun çalışma süreleri ve alınan ücretlerin yetersizliği ise dökümhaneleri çekilmez kılıyor. Düşünün ki, en az 9 saat sürekli kalıp yapıyor, kürek sallıyor ya da kızgın madeni kalıplara döküyorsunuz. Hem ağır çalışma koşulları, hem sağlık bakımından dökümhaneler "sömürü cehennemi" sıfatını hak ediyor.

Döküm işçilerinin bu koşullardan kurtulabilmeleri için belli talepler etrafında birleşmeleri ve mücadele etmeleri gerekmektedir. Döküm işçileri;

* Uzun çalışma sürelerinin 7 saate düşürülmesi, haftada 5 gün, 35 saat çalışma
* Vardiya sistemin kaldırılması
* İnsanca yaşamaya yeten bir ücret
* Sağlık tedbirlerinin alınması
* İş kazalarını önleyici, koruyucu önlemlerin alınması
* Düzenli aylık sağlık kontrolünün yapılması
* Her dökümhanede temiz hava akışını sağlayacak havalandırma sistemlerinin yapılması gibi taleplerle döküm patronlarının karşısına çıkmalıdır. Bu talepleri elde etmek için dişe diş bir mücadele kaçınılmazdır.

İmes'ten işçiler

Sömürücü patronlardan hesap soralım!

Sevgili sınıf kardeşlerim, taşınmakta olan işyerimizde herkese ihbar bildirimi patron tarafından yapılmıştır. Ancak geçen zaman içerisinde iş arama izinleri kullandırılmamıştır. Zaten çoğu 8 hafta olan bildirimler ya dolmuştur ya da dolmak üzeredir. Bizlere zaman bittiği takdirde ihbar ve tazminattan doğan haklarımızı istemek düşmektedir.

Bildirimlerimize "Gidenlerin hakları orada da devam edecektir" diye madde koymuştur. Ama biz hakkımız olanı bugün istemeliyiz. İşveren gidenlerin de kanuni haklarını burada ödemek zorundadır. Bizler işyerimizde gereken titizliği gösterdiğimiz halde patron yapması gerekenleri yapmamıştır. Mesela hem servis yok diyor, hem de nasıl gelirsen gel diyor. Çünkü ona göre işyeri 15-20 dakikalık uzaklıktadır. Onların lüks arabaları var. Peki şimdi kendimize soralım bizim gitmek için hiç lüksümüz var mı? HAYIR! Patron bizleri bu şartlar altında götürmek istemektedir. Bizim kendisine karşı mecburiyetimiz var mı? YOK! Aldığımız ücret ne kadar? Servisi yok, ücret artışı yok, ikramiye yok, yol parasını bile belki de geri çekecek. Yani bizim gözünde hiçbir değerimiz yok. Bizler bunu hak etmedik.

Sevgili sınıf kardeşlerim, hizmetlerimizin karşılığını hepimiz gördük. EDS A.Ş. bizler için güzel bir tecrübeydi. Aldığımız üç kuruş ücrete bizler her yerde iş buluruz. Her yer EDS gibiyse hepsini değiştirecek gücümüz var. Bizlere bundan sonra düşen görev kendi sınıf mücadelemizi yükseltmek, kuyruğu sıkışınca "Gidin devlete şikayet edin!" diyen sömürücü patronlardan heap sormak ve bu kapitalist düzen ile onların sadık hizmetkarlarını kendi cehenneminde yakmaktır.

İMES'ten bir işçi

Ücretsiz servis hakkımızı istiyoruz!

İMES işçileri, kardeşler;

Bizler hayatta kalmak için emeğimizden ve alınterimizden başka geliri olmayan insanlarız. Yaşamak için çalışmaktan ve üretmekten başka çıkar yolumuz yok. Fakat bugünün koşullarında, hayat pahalılığı her geçen gün artarken, çalışarak geçinebilmek, ailemizin, çocuklarımızın ihtiyaçlarını karşılayabilmek neredeyse imkânsız bir duruma gelmiş durumda. Öyle ki hayatta kalabilmek ve günlük ihtiyaçlarımızı karşılayabilmek için sabahın karanlığında kalkıp işe gidiyor, durumumuzu biraz daha düzeltebilmek için akşamın geç saatlerine kadar mesailere kalıyoruz.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi hem sabah işe giderken, hem de akşam evimize dönerken otobüslerde, minibüslerde tam bir rezalet yaşıyoruz. Tıka basa dolan araçlarla işe gidip gelmek zorunda bırakılıyoruz. Bu eziyeti, tüm gün boyunca kölece çalışmanın getirdiği yorgunluğun üzerine yaşıyoruz. Üstelik birçok atölyede yol parası dahi alamıyor, bindiğimiz bu araçların ücretlerini zaten son derece düşük olan ücretlerimizden, yani kendi cebimizden karşılamak zorunda bırakılıyoruz. Bir kısmımız ise hava koşulları nasıl olursa olsun yürüyerek işe gidip gelmek zorunda kalıyor.

Oysaki çalışan her işçinin işe gidip gelirken insanca yolculuk yapabileceği ve kendisine ek masrafı olmayacak bir servis hakkının olması gerekir. Kaliteli ve ücretsiz servis hakkımız, insanca yaşam hakkımızın bir parçası, verdiğimiz emeğin karşılığıdır.

Bizler İMES işçileri olarak ücretsiz servis hakkımızı istiyoruz. Bu hakkımızı tek tek atölye patronlarından değil doğrudan İMES yönetiminden talep ediyoruz. Tüm atölyeleri kapsayacak şekilde İMES'te çalışan işçilerin oturdukları semtlerden İMES'e ücretsiz servisler konmasını istiyoruz. Bu bizim en doğal taleplerimizden birisidir.

"Ücretsiz servis hakkımızı istiyoruz!" talebi ile başlattığımız çalışmada toplayacağımız imzaları İMES yönetimine taşıyacağız. Çünkü az sayıda işçinin çalıştığı ve işçilerinin farklı semtlerde oturduğu atölye patronları bu talebi karşılamayacaktır. Ama toplam olarak 7000 civarında işçinin çalıştığı İMES'te bu sorunu çözmek atölye sahiplerinin temsilcisi olan İMES yönetiminin yükümlülüğüdür. Nasıl ki, İMES'te alacağımız ücreti dahi, İMES patronlarının birliği olan İMES yönetimi belirliyorsa, servis talebimizin bire bir muhatabı da İMES yönetimidir.

Bütün İMES işçilerini ücretsiz servis hakkı talebimize sahip çıkmaya çağırıyoruz. Bu sorun hepimizin sorunudur. Bu sorunu da tüm diğer sorunlarımızda olduğu gibi hep birlikte çözebilir, ücretsiz servis hakkımızı ancak bu şekilde elde edebiliriz.

OSİM-DER'den işçiler

SPK'da ortaçağ köleliği hüküm sürüyor...

Merhaba arkadaşlar; bülten aracılığı ile sizlere SPK plastik ve kalıp fabrikasının çalışma koşullarından ve koşulların neden bu kadar pervasız olabildiğinden bahsedeceğim. OSB'de orta ölçekli işyerlerinden biri olan SPK, yaklaşık 80-90 işçi çalıştırıyor. Ama bu işçi sayısı her gün değişiyor. Bu değişimin sebebi, işçilerin, işyerinin ağır çalışma koşullarına dayanamayıp işi bırakmalarıdır. Çalışma koşulları ise 18. yüzyılı aratmayan tarzda, günde 12 saat çalışılıyor, yemek paydosu yok, çay paydosu yok, yemekleri ye yiyebilirsen. Servis, sabahları saniye şaşırmıyor ama akşam işçileri evlerine bırakırken adeta nazlanıyor.

İki vardiya çalışılıyor. Gece vardiyasındaki işçi arkadaşların durumu daha vahim. En basitinden akşam 6'da gelen yemeği gece 1.30-2.00 gibi ısıtıp yiyorlar. Bu da yetmezmiş gibi gündüz vardiyasında iki olan servis sayısı gecede bire indiriliyor. Servis bir gün Ümraniye'den Sultanbeyli, diğer gün Sultanbeyli'den Ümraniye güzergahını izliyor. Ama bu, işçiler işe getirilirken değil de evlerine götürülürken yapılıyor. Ne de olsa patronun o saatten sonra işbaşına kadar işçilerle işi bitmiş oluyor. Patron için işçi işyerinden evine kaçta gitmiş, dinlenmiş mi, dinlenememiş mi, hiçbir önemi yok. Onun için varsa yoksa kâr, daha fazla kâr! Bundan farklı bir şey beklemek de ham bir hayalden başka bir şey değil zaten!

Sorunlar bunlarla da bitmiyor. Günde 12 saat çalışıldığı için 3 saat olması gereken fazla mesai 2 buçuk saat olarak hesaplanıyor. Fakat nedense patron, ücretleri hesaplarken, yapılmadığı halde 30 dakika öğlen paydosu yapılıyormuş gibi göstermek cömertliğinde bulunmaktan kendini alamıyor.

En önemli ve sakat nokta ise işçi arkadaşlarımızın çoğunun, tüm bu yapılanları "Adamlar, paramızı zamanında veriyorlar ya, daha ne isteyebiliriz ki?" diyebilecek kadar kabullenmeleri. Daha sonra da bu söylediklerini unutup, "Burada bu şartlarda çalışılmaz" diyerek, yeni iş aramaya koyulmaları… İşçiler, "Çalışmaya başlarken patron bize 'Burada 45 dakika yemek, 15'er dakika çay paydosu var' demişti, şimdi bunların hiçbiri niye yok"dediklerinde, patron işçileri bir araya toplayarak. "Ben öyle bir şey demedim. Benim güvenlikteki arkadaşlar şahidim, sizin

şahidiniz var mı?" diyerek.baskın çıkıyor. Tabii bozacının şahidi şıracı, güvenliğin kimin güvenliğini sağladığını düşündüğümüzde, bizden taraf olmasını beklemek aptallıktan başka bir şey olmaz.

Arkadaşlar, insan bunları görünce "Bu yapılanlarda biz işçilerin hiç mi suçu yok" diye düşünmeden edemiyor! Öyle ya aslında suçun büyüğü biz işçilerde. Asıl sorun, sorunlarımızın ortak olduğunu bildiğimiz halde, çözümü için ortak hareket edecek iradeyi gösterememizde. "Adamlar" işyerinde her hangi bir örgütlenmeyi engellemek için bir işyerinde 3 tane şirket koymuşlar. İşçiler arasındaki rekabeti kızıştırmak için kalıp bölümüne ayrı, boru bölümüne ayrı, enjeksiyon bölümüne karşı ayrı ayrı davranış sergiliyorlar.

İşçiler olarak görmediğimiz bir şey var. Hepimiz emeğimizi satarak geçinmek zorunda olan işçileriz. Karşımızdaki ise bizim emeğimizi en ucuza satın almaya çalışan bir patron. Daha doğru bir ifade ile sırtımızda geçinen bir asalak. Biz işçi olmanın sadece karın tokluğuna çalışmak olduğu düşüncesinden bir an önce kurtulup, bir sınıf olarak, hem de hayatı her gün yeniden üreten işçi sınıfının bir parçası olarak mücadele vermez isek, patronlar, şu an 12 olan çalışma saatimizi, 15-16'a çıkarmaktan hiç mi hiç çekinmezler. Onun için nasıl ki geçmişte sınıf kardeşlerimiz şu anda sahip olduğumuz hakları dişe diş mücadelelerle kazandılarsa, bizler de haklarımızı korumak, gaspedilenleri geri almak ve yeni haklar kazanmak için bir sınıf olarak mücadele etmeliyiz. İnsanca yaşanacak bir dünya istiyorsak en azından bunu yapmalıyız.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

OSB'den sınıf bilinçli bir işçi

MNG kargo işçileri bu sömürüye artık dur diyebilmeli!

MNG kargo yüzlerce işçinin çalıştığı ve Türkiye çapında faaliyet yürüten bir kargo şirketi. Çalışma koşulları 150 yıl öncesine çok benziyor. (Bu nedenle MNG patronları kargo işiyle yetinmemişler. Aynı zamanda banka ve tekstil sektöründe faaliyet yürütüyor.) Ücretler işçiye göre değişiyor. En düşük ücreti, kargoyu dağıtan işçiler alıyor (Asgari ücret ve civarı). Asgari ücretin biraz üstünde olan ücretler bile, gerçekte altında kalıyor. Çünkü MNG'de hafta içi çalışma saatleri belirsiz. Ve çoğu durumda gece 24'ü buluyor. Ancak bu süre fazla mesaiden sayılmıyor. Buna Cumartesi günü de dahil. Bunun yerine prim sistemi var. Ve bu da yaptığın işe göre. Ama gerçekte ise yapılan mesainin çok altında kalıyor.

Bu ağır çalışma koşullarına dayanamayan işçi işten çıkıyor. Tabii, MNG işçilerinin sosyal hayatı diye bir şey kalmıyor. MNG' de çalışan bir işçi bunu şöyle tarif ediyor :

"Sabah erkenden çıkıyorum. Servis olmadığı için otobüse biniyorum. Eve dönüşüm ise gece yarısını buluyor. O saatten sonra da haber izleyecek hal kalmıyor, gazete alamadığım için de her şeyden kopuk yaşıyorum."

Özellikle bayan işçiler çıkıyorlar çünkü yer yer hakarete varan davranışlarla, hem de orada çalışan erkek işçiler tarafından aşağılanmalara maruz kalıyorlar.

En önemli sorunların başında ise işçiler arasında sürekli bir rekabetin oluşu geliyor. Genelde müdür ve şefler, işçilerin arasından seçildiğinden, işçilerde de yükselme hayalleri fazlasıyla olduğu için, yalakalık yaygın durumda. Hatta göze girmek için arkadaşlarına iftira atan bile var. En ufak bir sorunda kargo kesen işçilerden para alınıyor. Ve bu durum yaygın bir uygulama.

Bir de taşeron uygulaması var. Taşeron olduğunda orası "Acente" sayılıyor ve MNG ile hiçbir bağı olmuyor. Şirket istediğinde taşeron MNG'ye devrediyor ama işçilerin tazminatları söz konusu edilmiyor. Söylendiği kadarıyla MNG'de patron sendikası var.

MNG işçilerinin yaşadığı sorunlar bunlarla sınırlı değil, dahası bunlar çok küçük bir bölümü denebilir. MNG işçileri de tıpkı diğer işçiler gibi yaşadığı sorunların kaynağına inmedikçe patronların ekmeğine bal sürmeye devam edecek. Bal sürmeye devam ettikçe de patronların sermaye iktidarı, egemenliğine devam edecektir.

Ümraniye'den bülten okuru bir işçi

Bizim canımız patronların umurunda değil!

Yıldız Cam hiç de öyle anlattıkları gibi bir yer değil. İşe girerken bize çok farklı anlatmışlardı ve bizlerin de beklentileri farklıydı. Bize hiç işin tehlikesinden bahsetmemişlerdi. Koca koca camları birkaç işçi hiçbir ciddi koruyucu önlem alınmadan taşıyoruz. Camdaki en ufak bir çatlakta cam kırılıyor ve üzerimize devriliyor. Kolumuza takmamız için verdikleri metal bileklikler de hiçbir işe yaramıyor. Geçen gün kırılan bir cam parçası bir arkadaşımızın koluna düştü. Bilekliği de yararak kolunu damara kadar kesti. Yani anlayacağınız hiçbir şekilde iş güvenliğimiz yok. Bir ay içinde 10 civarında buna benzer iş kazası oldu.

Ama tüm bu kazalar patronun umurunda değil. Ona göre işçinin biri gider, biri gelir. Bizim yüzümüzde cam patlıyor, doktor en fazla 3 gün istirahat veriyor. İnsanlar daha kollarındaki dikişler alınmadan kazadan 2-3 gün sonra tekrar işbaşı yapıyorlar.

İşin tüm ağırlığına ve riskine rağmen çalışma saatlerimiz de normalin üzerinde. Günde 10 saat çalışıyoruz. Hafta sonları ise bazı bölümlerde zorunlu mesailer var. Aldığımız ücretler de oldukça düşük. Daha öncesinde asgari ücret veriyorlarmış. Ancak işe giren herkes kısa bir süre sonra çıktığı için şimdi 450 YTL veriyorlar. Ama o da insanca bir yaşam için yetmiyor. Tüm bunlara dayanamayan işçilerin büyük çoğunluğu daha haftasını doldurmadan işten çıkıyor.

Tüm bunları değiştirmenin ise örgütlenmekten, sendikalaşmaktan başka bir yolu yok. Yorucu ve uzun çalışma işçileri çok fazla yıpratıyor. Tek kurtuluşumuz örgütlenmek.

Yıldız Cam'dan bir işçi

İşçi sınıfı, direnen halkların yanında olduğunu eylemleriyle göstermelidir!

Bir parçası olduğumuz Ortadoğu yine yangın yeri. Yangını körükleyip halkları bu cehennemde kavuranlar ise, bilindiği üzere Amerika'daki haydut rejim ile bölgedeki tetikçisi ırkçı İsrail'dir. Tabii ABD'nin işlediği tüm suçlara, en az yarım asırdan beri ortak olan İngiltere'yi de unutmamak gerek. Ek olarak başta Türk sermaye devleti olmak üzere, bölgedeki birçok Amerikan uşağı devlet de bu zebanilerin işlediği ağır suçlara ortak olmaktadır.

Bu sömürücü, yağmacı, işgalci haydutlar çetesinin ne kadar vahşi olduğunu artık tüm dünya öğrenmiş bulunuyor. Filistin, Afganistan ve Irak'ta olanlara, Lübnan halkının maruz kaldığı akıl almaz zorbalığın eklenmesi, en kör gözlerin bile az çok bu gerçeği görmesini sağladı. Zira ABD, AB ve Birleşmiş Milletler tarafından desteklenen İsrail ordusu, kelimenin gerçek anlamında Lübnan'ı enkaza çevirdi.

Elbette zulüm katarının başını çeken emperyalist devletler boşuna İsrail'in arkasında durmadı. Bu zorbaların tümü, İsrail işgaline karşı topraklarını savunmak için direnen Lübnan halkının teslim olmasını istiyordu. En azından bunu başarabileceklerini sanıyorlardı. Bundan dolayı İsrail ordusuna sınırsız vahşet için vize verdiler. Dahası İsrail cephaneliğindeki bombalar bitince Amerika takviye yaptı. Türkiye'deki egemenler de ABD'nin suçuna ortak oldular. Çünkü Adana İncirlik Üssü'ndeki askeri mühimmat ve bombalar Mersin Limanı'ndan İsrail'e sevk edildi.

Bir patron nasıl ki, fabrikasında örgütlü hareket eden, korkusuzca mücadeleye atılan işçiler görmek istemezse, sömürü ve yağma düzeni kapitalizmin efendileri de, direnen bir halk görmek istemez. Lübnan halkına bu kadar acımasızca saldırmaları, bu halkın işgale karşı inatla direnmesinden kaynaklanıyor. Nitekim İsrail saldırısına karşı direnen 4–5 bin gerilla, 40 bin askerle saldıran dünyanın bu en katliamcı ordusuna karşı azimle savaşmış ve İsrail'e önemli kayıplar verdirmiştir.

Irkçı İsrail devleti ile onu destekleyen haydutlar çetesi, küçük bir ülke olan Lübnan'ı yakıp yıktılar. 5 milyon nüfuslu bu ülkede 1 milyon 200 bin insanı yerini yurdunu terk etmek zorunda bıraktılar. Halk üzerine yağdırılan bombalarla, 400'ü çocuk, binden fazla insanı katlettiler. Binlercesini de yaraladılar. Öte yandan Lübnan'ın her tarafına serpilen patlamamış yüz binlerce misket bombası, her gün çocukların kolunu bacağını koparmaya veya canını almaya devam ediyor.

Bu sınırsız vahşete rağmen Lübnan halkı teslim olmadı. Direnişin etrafında kenetlenen halk, güçlü ama zalim olanlar önünde eğilmedi. Hıristiyanlar dahil, direnişin başını çeken Hizbullah'a destek verenlerin oranı yüzde 80'i aştı.

Ateşkes ilan edilmesine karşın savaş bitmiş değil. Birleşmiş Milletler'in 15 bin askeri Amerika ve İsrail'in hizmetine koşması, yeni çatışmalara hazırlığın göstergesidir. Ayrıca son günlerde, ABD-İsrail ordularının İran ve Suriye'ye saldırı hazırlığı içinde olduğu da bildirilmektedir.

Amerika-İsrail öncülüğündeki saldırganlar, bölgedeki zenginlikleri daha kolay yağmalamak için, halkların köle sürüleri olmasını istiyorlar. Önceleri, "Ya ABD-İsrail kölesi olursunuz, ya da yok edilirsiniz" diyorlardı. Ancak Filistin, Irak ve Lübnan'daki direnişler, kölelik ve ölüm dışında bir yol olduğunu göstermiştir. Bu yol, direnişin şanlı yoludur.

Patronlar ve onların düzeni, yağmacılardan, yani Amerika ve İsrail'den yana tutum alıyor. Çünkü sınıfsal çıkarları bunun böyle olmasını gerektiriyor. İşçi sınıfı ve tüm emekçiler ise, bu çatışmada direnen halklardan yana tavır almakla yükümlüdür. Unutmamak gerekir ki, emperyalist saldırıya ortak olan Türkiye'deki egemenler, emekçilerin hak arama eylemlerine de azgınca saldıracaklardır. Bundan dolayı emekçilerin desteği sözle değil, farklı eylem ve etkinliklerle pratikte ortaya konmalıdır. Zira işgale karşı yiğitçe direnen halklar, Ortadoğu'nun, hatta dünyanın tüm işçileri, emekçileri ve ezilen halkları için de savaşıyorlar.

Faşist baskı ve terör tırmandırılıyor!

İnsanca yaşanacak bir dünya özlemimizi bastıramazlar!

Sermaye devleti bin bir demagoji ile çıkartılan TMY (Toplumla Mücadele Yasası) ile gerçek yüzünü gizlemeye çalıştı. Ancak kirli ve kanlı yüzü her geçen gün daha fazla açığa çıkıyor. Onlara göre hak aramak suç ve hak arayan insanlar ise birer terörist. Bunun için son dönemlerde bir çok hak arama eylemine azgınca saldırdılar. İşçi sınıfı ile emekçilerin mücadelesini yürüten kurum ve kişilere yönelik baskılarını arttırdılar. En son olarak çeşitli sendikalar ve derneklerin de dahil olduğu birçok kurumu talan ederek onlarca devrimciyi tutukladılar.

Haramiler bir yandan "barış gücü" adı altında gençlerimizi kardeş halkları öldürmeye gönderirken, bir yandan da ülke içinde işçi ve emekçilere yönelik baskılarını yoğunlaştırıyorlar. Hiç kuşku yok ki tüm bu saldırıları işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenmesini ve mücadele etmesini önlemek için gerçekleştiriyorlar. Ücretli kölelik düzeninin devam etmesini istiyorlar.

Ancak sermaye devleti tüm çabalarına rağmen, işçi sınıfının, emekçilerin ve Kürt halkının hiçbir sorununu çözemiyor, çözemez de. Her geçen gün sınıfsal ve ulusal çelişkiler daha açık bir şekilde ortaya çıkıyor. Toplumsal sorunlar birikiyor. Saflar netleşiyor. En basit hak arayışları devletin şiddetiyle, terörüyle karşılanıyor. Biber gazı, tazyikli su, copla bastırılmaya çalışılıyor. Gözaltılar, tutuklamalar yaşanıyor. İşte bu, işçi ve emekçilerin insanca bir yaşam, özgür bir gelecek mücadelesine saldırmaktır. Bu amaçla söz, basın, örgütlenme hakkımızı gasp etmeye çalışmaktır. Tüm bu saldırılar işçilerin, emekçilerin insanca bir yaşam istemesinin önüne geçmek içindir.

Ancak tüm baskılara rağmen bu sefalet ve sömürü düzenine karşı, insanca yaşanacak bir dünya özlemimizi bastıramazlar. Haklı mücadelemizi ezmelerine izin vermeyeceğiz. Tüm diğer haklarımızla birlikte sınırsız söz, basın ve örgütlenme özgürlüğümüzü savunacağız.

Gelecek bizimdir. Faşist baskı ve teröre, sömürüye boyun eğmeyelim. Bu saldırıları yenebilmek için hayatın her alanında örgütlenelim. Sınıfsız, sömürüsüz bir dünya mücadelemizi yükseltelim. Gelecek ellerimizdedir.

OSİM-DER

OSB-İMES İŞÇİLERİ DERNEĞİ

Y. Dudullu Mah. Kerem Sok. No: 5/3 (MODOKO Camii arkası) ÜMRANİYE
TEL: 0 (216) 540 35 80 e-mail: osimder@yahoo.com

KÖLELİK ZİNCİRLERİ KIRILIYOR...

OSİM-DER'in yürüyüşü büyüyor!

OSİM-DER 2. Olağan Genel Kurulu'nda buluşalım!

Tarih: 29/10/2006 **Saat:** 12:00

Yer: OSB-İMES İşçileri Derneği

Adres: Y.Dudullu Mah. Kerem Sok. No: 5/3 (MODOKO Camii arkası) ÜMRANİYE 0 (216) 540 35 80

İşçi Bülteni Özel Sayı: 130 * Fiyatı: 25 YKr * Ekim 2006 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. / İST